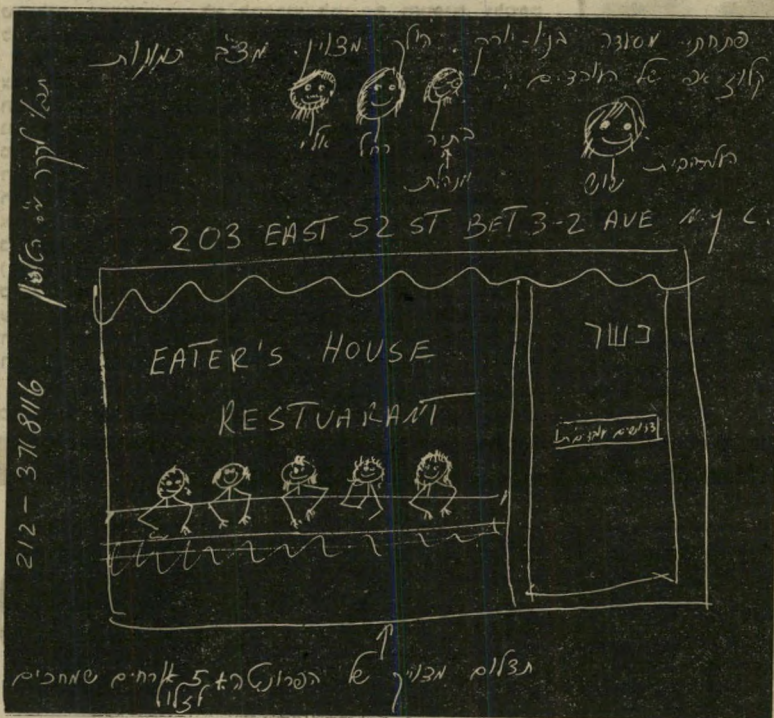

המיסעדה של שוש

מיכתב המזון הניסיון והמזון

זוכרים את שוש בן-אשתמוע? מי שהיתה מלכת הבוהמה התל-אביבית, שיש בה המון בכסית וציירה המון בחורות עיר-רומות ויפות ושברה לומר דני בן-ישראל? אל את הלב, אחרי שהם עמדו להתחתן וממש ברנע האחרון נפרדו?

ובכן, לפני כחמש שנים היא עזבה את כל הפנים והיפות של תל-אביב, והח-ליטה שהיא נוסעת לאמריקה, ארץ האפ-שרויות הבלתי-מוגבלות, למצוא שם את מולה. אחרי הכל, בארץ היא ציירה את כל הבחורות היפות שהיו מוכנות לשמש לה מדללים, או ניסיון בצעירים כבר יש לה. בכסית היא ישבה הרבה, כך שניסיון באוכל גם הוא כבר יש לה. מה שהיה חסר לה, כמו שאתם מבינים, זה רק טיפ-טיפה מזל.

ואם אתם מודאגים, אני יכולה להרגיע אתכם ולספר, שהשבוע קיבלתי ממנה מיכתב, ולפי מה שהבנתי גם המזל נמצא בשעה טובה.

קודם כל, היא שינתה את שמה משוש בן-אשתמוע לשוש בן-שמוע. קצת קיצרה את שם המישפחה התנ"כי שלה כדי שלאמריקאים יהיה יותר קל לבטא אותו. ואחרי שכבר כל הישראלים והאמריקאים בניו-יורק מסוגלים לבטא את שמה, היא פתחה שם מה שנקרא בתרגום חופשי 'בית-אכלנים או בעברית פשוטה, מיסעדה. מי שעוד זוכר איך היתה שוש עושה לנו סצינות בתל-אביב הקטנה, יודע שזאת בחורה מקורית, שכל דבר אצלה הייב

מחכים ליד הדלפק, כדי ששושי תקרב להם מתבשילה. ולכל הישראלים שית-גלגלו לשם מבטיחה שושי יחס מיוחד, ממש כמו פעם (ראה מיספר-הטלפון ב-ציור).

להיות מקורי וחדשני, שלא לדבר על ה-דירה הבוהמית שלה ברחוב ארלוזורוב עם כל הרהיטים המקוריים, או על זה שהיא תמיד היתה לבושה בסיגנון גברי ונהגה אפילו מכונית לארץ.

או במיכתב המשמח שקיבלתי ממנה, ציירה לי שוש במקוריות אפילו את כל העובדים אצלה במיסעדה, שהם כולם ישראלים. לפי השמות.

וכראייה שהולך לה קלף לא-נורמלי היא גם ציירה לי חמישה אכלנים רעבים ש-

תתגאה בה, לא? אלא שהיא כלי-כך מתגאה בה, עד שהיא דואגת שעתידיה'ה שלה לא תבייש את הפירמה, ובשביל זה היא מוכנה לתת לה עצות בכל מצב. ממש יידישע מאמע אמיתית. ועוד בצעקות.

אבל בקשר לנישואיה של עתידה היא יכולה להוסיף, שהיא בכלל לא מתכוונת להינשא לאיש לפני תום שירותה הצבאי בעוד חישעה חודשים, ולפני שהיא תקבל הצעה ממש רצינית.

אפילו כשאני הולכת סתם ברחוב, מצי-עים לי כל מיני הצעות נישואין, או הפ-סקתי בזמן ההתייחס לגברים כאלה, "מס-פרת לי עתידה, עד שאיזה גבר ישנה לי את היחס".

יש קופצים? גם אם לא, אל דאגה, ה-יא מאמע שלה כבר תמצא לה.

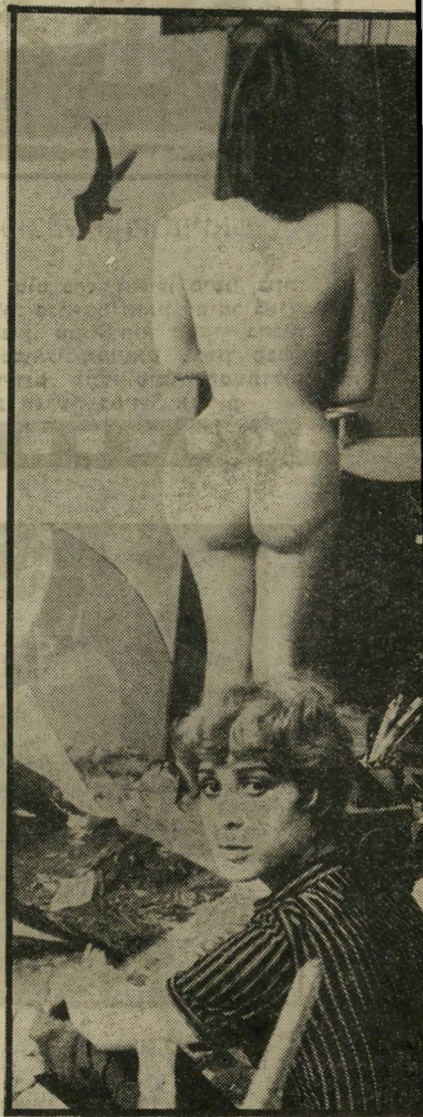
יודישע מאמע

מאז שנערת ישראל עתידה מור חזרה מתחרות מים תבל, לא מפסיקים לרחל לי עליה. הרכילות האחרונה, למשל, ש-הגיעה אלי בקשר ליפה הזאת, סיפרה שכמו כל אלה שזכו אי-פעם במדינה הזאת באיזשהו תואר יופי, גם היא עתידה לה-ינשא במזל טוב לחתן מוצלה.

מובן שטילפנתי אליה לאהל לה, אלא שעתידיה ממש השתוממה על שאלותי ב-קשר לעתידה, "מה פתאום חתונה?" שאלה בתום. "אם אני נוסעת טרמפ עם בחור, או זה כבר אומר שאני מתכוונת להתחתן יאתו?" נו, אני שואלת אתכם, עתידה נסעה לה סתם כך עם בחור שנתן לה טרמפ, או מטרמפ כבר מתחתנים?

בשלב הזה של שיחתנו שמחתי לגלות, שלעתידה יש גם אמא אוהבת, מה אתם מתפללים? היא אומנם חיילת וכבר ילדה גדולה, אבל אצל האמא היא תמיד תישאר הילדה הקטנה, ולא יעזור שום דבר, חוץ מזה שהאמא הסתובבה יחד איתה כל זמן התחרות בהיכל התרבות, והתרגשה עוד יותר ממנה, מילא, אבל חשבתה שאחרי התחרות זה יעבור לה.

כ-הכל אפשר להבין אותה, אחרי שהיא גידלה ועמלה במשך כלי-כך הרבה שנים לטפח את הבת, רק טיבעי הוא שהיא

שוש בן-אשתמוע ומודר הניסיון והאמנות

קשה, קשה להבין את הירושלמים, אלה, כשהם חופסים אהבה על איזה בחור רה, או תדעו לכם שזה רומנטי עד הסוף. קחו למשל את צייר האנימציות של הר-טלוויזיה, דודו גבע, זה שגם עיטר את הספר ZOO ארץ ZOO? ומכין עכשיו סרט מצויר באורך מלא שנקרא מדליק. או הדודו הזה, כמו שאתם בטח חוש-בים שהוא דון-ז'ואן או משהו כזה, מס-תבר שהוא לא זה ולא מתקרב אפילו. כבר כמה ימים רואים אותו מסתובב במסדר-נות הטלוויזיה וממלמל מתוך קדחת-אהבה שאינה בתיכבוש את השם: ענת, ענת, ענת.

מה שקרה הוא, שדודו הלך ערב אחד לסינמטק הירושלמי לחנות בסרט של לואיס בוניואל, וכמו שהוא התיישב נדלקו עיניו על בחורה שהיתה באולם. מובן שדודו ויתר מייד על הרעיון לראות את הסרט, ובמשך כל שעת ההקרנה ישב ושב את הראש איך לדובב אותה. כמו שאתם מבינים כבר, הוא אכן הצליח לשוחח איתה, ואחרי חילופי-דברים קצר-צרים, שכנאה לא הזיוו לה הרבה, היא נעלמה מחייו והותירה אותו בודד ואומלל בעולם קר ומנוכר. תרומתי הצנועה לדודו המאוהב יכולה להיות רק בפירסום תיאורה של אותה על-מה שסחררה את ראשו, ובפנייה אליה

דודו גבע

קופידון והאמנות

בקריאה: אנה שובי, ענת הקטנה! למען תשוב לשרות עליו המוח היוצרת. ובכן, ענת מתגשלת לגובה מטר שיבי-עים-וארבעה (בערך), מוצאה מאיזור חי-פה (כנראה), מתגוררת בירושלים (כי נראה), עורה (מספרים) צח כחלב, שפי-תיה (יישקו) אדומות, גופה (לתפארת) מלא, לראשה תלתלים בלונדיים, וסימך-היכר נוסף הוא המישקפים העדינים שהיא מרכיבה לחוטמה.

נראתה לאחרונה בסינמטק בירושלים על יד דודו גבע, לבושה חולצה לבנה את-נפנפת ומכנסי אתא כחולים.

כל היודע דבר על מקום הימצאה ותי-בקש להודיע לתחנת הטלוויזיה הקו ובה בירושלים ויבורך, אם לא למען גבע, או למען האמנות הצרופה - שהיא ה-נפגעת העיקרית מחיצוי של קופידון ב-מיקרה זה.

התחתונים של מירי

כי מירי, למי שמכיר אותה, היא בחורה מאד אופנתית שמכונה אפילו להחליף את צבעי-השער שלה כל יומיים, לפי צר-האופנה, ורק שתיראה ב-רדניני קריי.

אבל הבוטיק שמירי פתחה יהיה דווקא בוטיק לתחתונים וחזיות ואלה, עדיכמה שאני מצליחה לעקוב אחר החידושים, פריטים שכבר די אאוט ולא בשימוש, לפחות אצל תחיות בתקן של מירי, אבל לא נורא, היא אומרת, "אני למשל עדיין משתמשת". בבקשה.

מסתבר שגם כשצריכים להוריד משהו רצוי שהוא יהיה אופנתי, וכדי לעורר לכם את אסוציאציות בכיוון הנכון היא קראה לבוטיק שלה עימנואל, וזה כבר צריך לומר לכם כימעט הכל.

א-רופו מלכות-יופי, זה מזכיר לי יפה-פייה אחרת, מירי בן-דודי, שחוף מזה שהיא היתה הסגנית הראשונה של מלכת-היופי חוה לוי במונא, היא אחת החתי-כות התל-אביביות ששמן הולך לפנינהן ושימען הולך אחריהן.

או מירי, שהיתה נשואה במשך שלוש שנים לאיש-עסקים בענף המחשבים, לא הסתדרה אי-איי-איי בנייה-מישפחה שלה, כמו שנאמר, לא הלך לה. הם היו בניספר כימעט שנה, ומירי עבדה כל אותה תקופה ממזכירתו של חביב שמעוני, עד ש-השבוע היא קיבלה סוף-סוף את הגט המיוחל מבעלה, וכאות שימחה ואושר היא לא עשתה מסיבה ולא הרמת כוסית או משהו, היא פשוט פתחה בוטיק.